

48. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

29. LISTOPADU 1998

Z obsahu:

**Duch »naděje,
která nezklame«**

Jan Pavel II. při
generální audienci
11. listopadu 1998
– strana 2 –

Duch vane, kam chce

Interview s paní
Gabrielou Kubyovou
– strana 4 –

**Sestra Emmanuela
píše**

– strana 5 –

Ctihodný otec Pio

Vatikánský dekret
o heroickém stupni
jeho ctností
– strana 6 –

Mnišské

dobrodružství

V Provinci chtějí
benediktini znovu
odhalit kořeny
mnišství
– strana 8 –

Společenství víry

Na aktuální téma
– strana 10 –

**Ničení »bezcného
života«**

Nacisté byli překva-
peni velkým počtem
lékařů, soudců, kteří
se dali zaangažovat
do těchto vražed-
ných programů
– strana 12 –

*„Buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde
v hodinu, kdy se nenadějete.“ Jan 20,23*

Duch »naděje, která nezklame«

Ducha svatý, vylitý *bez míry* Ježíšem Kristem ukřižovaným a zmrtvýchvstalým, je ten, kdo »buduje království Boží na zemi a připravuje jeho plné zjevení v Kristu, které se uskuteční na konci časů«. (Tertio Mil. adv. 45) V této eschatologické perspektivě jsou věřící povoláni, aby v tomto roce zasvěceném Duchu svatému **objevili teologickou ctnost naděje**, která »zároveň nutí křesťana, aby neztrácel ze zřetele poslední cíl, který dává smysl celému jeho životu a zároveň mu nabízí solidní a hluboké důvody ke každodennímu úsilí o **proměnu skutečnosti k obrazu Božího záměru**« (tamt. 46).

Povolání k svědectví naděje

Svatý Pavel vyzvedává hlubokou vnitřní vazbu mezi darem Ducha svatého a ctností naděje. Říká: *Naděje neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.* (Řím 5,5) Ano: právě dar Ducha svatého, který naplňuje naše srdce láskou k Bohu a činí z nás v Kristu Otcovy děti (srov. Gal 4,6), probouzí v nás bezpečnou naději, že *nic nás nemůže odloučit od lásky k Bohu v Kristu Ježíši, našem Pánu.* (Řím 8,39)

Z toho důvodu se Bůh zjevuje v *plnosti času* v Ježíši Kristu a je pravým *Bohem naděje*, který naplňuje věřící radostí a pokojem a působí, že oplyvají *radostí v naději s mocnou pomocí Ducha svatého* (Řím 15,13). Křesťané jsou proto povoláni, aby byli ve světě svědky této radostné zkušenosti, *připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje* (1 Pt 3,15).

Novozákonní naplnění naděje dané Izraeli

Křesťanská naděje vede k naplnění té naděje, kterou Bůh probudil v izraelském národě a která má svůj nejlustnější vznik a svůj model právě v Abrahámovi, který *uvěřil a doufal, ačkoliv už nebylo naděje, a tak se stal otcem mnoha národů* (Řím 4,1). Tato naděje Izraele potvrzená smlouvou, kterou uzavřel Hospodin se svým národem prostřednictvím Mojžíše, byla znovu a znovu oživována v průběhu věků v kázáních proroků. Ona se nakonec soustředila do příslibu o eschatologickém vylití Ducha svatého, které Bůh uskuteční na Mesiáše a na všechen lid. (Srov. Iz 11,2; Ez 36,27; Jl 3,1-2)

Toto zaslíbení se naplňuje v Ježíši Kristu. On není pouze svědkem naděje, která se otevírá před tím, kdo se stane jeho učedníkem. On sám svou vlastní osobou a svým dílem spásy je *naší nadějí* (1 Tim 1,1), neboť ohlašuje a uskutečňuje Boží království. »Magna charta« tohoto Království je ústava blahoslavenství. (Mt 5,3-12) »Blahoslavenství pozvedají naši naděje k nebi jako k nové zaslíbené zemi; ukazují k ní cestu zkouškami, které čekají na Ježíšovy učedníky.« (KKC 1820)

Znovuzrození k naději

Ježíš Kristus ustanovený o Velikonocích Pánem (srov. Sk 2,36) se stává *oživujícím duchem* (1 Kor 15,45) a věřící, kteří jsou v něm pokřtěni vodou a Duchem (srov. J 3,5), jsou *znovu zrozeni živou nadějí* (1 Pt 1,3). Nyní tedy dar spásy skrze Ducha svatého je pečetí a závdavkem (srov. 2 Kor 1,21-22; Ef 1,13-14) plného společenství s Bohem, k němuž nás Kristus přivádí. V listu Titovi čteme, že *Ducha svatého Bůh vylil v hojnosti skrze našeho Spasitele Ježíše Krista, abychom ospravedlnění jeho milostí dostali jako dědictví vytoužený věčný život.* (Tt 3,6-7)

Také podle církevních otců je Duch svatý »darem, který nám uděluje dokonalou naději« (sv. Hilarius z Poitiers, De Trinitate, II, 1). On totiž, jak říká sv. Pavel, *potvrzuje našemu duchu, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi.* (Řím 8,16-17)

Naděje na synovské dědictví

Křesťanský život roste a zraje až k své plnosti, aby dosáhla onoho »již«, které je ve spásě, spočívající v životě synů Božích v Kristu, jak nám ji uděluje Duch svatý. V naději na tento dar dychtíme s důvěrou a vytrvalostí od »ještě ne« a »ještě více« po tom, co nám Bůh slíbil a co nám dá na konci časů. Neboť – jak zdůvodňuje sv. Pavel – jestliže někdo je skutečně synem, pak je také dědicem všeho toho, co náleží Otcovi s Kristem, *prvorozeným mezi bratry* (Řím 8,29). *Všichni, co má Otec, je moje,* tvrdí Ježíš. (J 16,15) Proto on, když nám uděluje svého Ducha, činí nás podílníky Otcova dědictví a dává nám již nyní záruku a prvotinu. Tato božská skutečnost je nevyčerpatelným zdrojem křesťanské naděje.

Církevní učení chápe naději jako jednu ze tří teologických ctností, vylitých od Boha skrze Ducha svatého do srdcí věřících. Je to ctnost, »kterou toužíme po nebeském království a po věčném životě jako po svém štěstí tím, že důvěřujeme Kristovým příslibům a nespolehnáme na své síly, ale na pomoc Ducha svatého«. (KKC 1817)

Naděje – příkaz doby

Daru naděje »je třeba věnovat obzvláštní pozornost zvláště v naší době, kdy **mnoho lidí a nemálo křesťanů se zmitá mezi iluzemi a mýty o neomezených možnostech samospásy a seberealizace a mezi pokušením k pesimismu** na základě zkušeností a častých deziluzí a porážek«. (Insegnamenti XVO/2/1991/ s. 27)

Zdá se, že na lidstvo dolehnou v budoucnosti mnohá nebezpečí a mnohé nejistoty zatěžují osobní osudy a nejednou lidé cítí, že nejsou schopni jim čelit. Také krize smyslu života a záhada bolesti a smrti znovu naléhavě buší na bránu srdcí našich současníků.

Poselství naděje, které přichází od Ježíše Krista, osvětluje tyto temné horizonty nejistoty a pesimismu. Naděje nás pozvedá a chrání, abychom vedli dobrý boj o svou víru (srov. Řím 12,12). Ona se živí modlitbou a obzvláštním způsobem »modlitbou *Otče náš*, která je souhmem všeho, po čem nám dává naděje toužit.« (KKC 1820)

Dnes nepostačí probouzet naději ve vědomí jednotlivce; je třeba **společně překročit práh naděje**. Naděje totiž, především pokud ji můžeme podstatně prohloubit také v její dimenzi společenské a sociální, v nejlustnějším významu zaměřeném přímo na Církev, jak říká apoštol, může být v širokém smyslu pojata jako povolání pro celé lidstvo: *Je jen jedno tělo, jen jeden Duch a stejně tak jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni.* (Ef 4,4)

L'Osservatore Romano
12. 11. 1998

Mezititulky a zvýraznění redakce Světla

Den se přiblížil

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle**Bděte, abyste byli připraveni**

Připrav se na dnešní setkání s Ježíšem tím, že pozorně vyslechněš, co ti shodně říkají prorok i apoštol. Vezmi do rukou Písmo a pročti si celou druhou kapitolu Izaiášova proroctví. Nemluví jasně a zřetelně o zemi těchto dnů? Boží království, o jehož příchod se z Pánova příkazu modlíme již 2000 let, nemůže nepřijít. Je zapotřebí, aby **pevně stála Hospodinova hora**, aby všechny národy po ní zatoužily a zvolaly: *Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu!*

Na horu, po které mají zatoužit všechny národy, do svatého města Jeruzaléma, tě Pán již zavedl. Jsi jedním z kamenů jeho chrámu. I na tobě záleží, zda bude **vyvýšen nad pahorky**. Je-li však *Jakubův dům plný východního pohanství, jeho země plná bůžků*, jestliže se spolu s ostatními *klaniš dílu lidských rukou, tomu, co vyrobili svými prsty⁽¹⁾*, pak národy nevidí Hospodinovu horu, protože není dostatečně **vyvýšená nad pahorky**.

Co řekneš svému Pánu? Že ti zatím ještě nezáleží na příchodu jeho království? Že je ještě dostatek času na to, aby národy *překovaly své meče na radlice a svá kopí na vinařské nože*? Že je ještě předčasné myslet na to, aby *národ proti národu nezvedl meč a přestal se učit válce*? *Jakubův dome, je třeba se probrat ze spánku!*

Už nastala ta hodina. Dost bylo noci, dost bylo skutků temnoty! Jestliže tak *hýčkáš své tělo, že to vyvolává žádosti*, nediv se, že nemůžeš ovládnout sám sebe. Vynes neprodleň na světlo všechny *skutky temnoty*, které jen pod pláštěm noci vypadají nevinně, jako by o nic zlého nešlo. Prohlédni si je v *Hospodinově světle* a zastydíš se za *bezuzdnost a nestřídmost*, neboť ta se netýká jen jídla a pití, ale i *žádostivosti očí*, které se *hrbí a ponížují⁽²⁾* před třpytem obrazovky. Až se od ní odpoutáš, zbude ti více času, abys mohl znovu najít potřebnou *výzbroj světla*, abys dokázal rozpoznávat *d'áblovy nástrahy* a také jim *náležitě čelit⁽³⁾*. K čemu jinému tě sv. Pavel naléhavě vybízí, než k **úplnému obrácení**, protože *spása je ti blíže, než tehdy, kdy jsi uvěřil*. Ale je-li blíže spása, je blíže i možná *záhuba*, neboť bude *sehnuta zpupnost člověka a ponížena lidská povýšenost⁽⁴⁾*.

Popros Ducha svatého, aby uklidnil tvé srdce a s pokorou tě přivedl k Pánu. To, co Ježíš dnes říká, je obzvláště závažné, neboť je to součást jeho závěti, kterou ti zanechává před svým odsouzením. Chce tě vyvést z klamně bezstarostnosti, jako by se stále ještě nemělo nic stát. Pánův příchod se vyznačuje právě tím, že bude **nenadálý**. Hříšný svět před potopou si také byl zcela jist sám sebou, *hodovali a pili a nic nepoznali až do dne překvapení, který náhle přišel a zachvátil všechny*. Podobně tomu bylo v době Lotově: *kupovali a prodávali, sázeli a stavěli až do dne, kdy spadl oheň a síra a všechny to zahubilo.⁽⁵⁾* **Takový bude i příchod Syna člověka.**

Nepodceňuj ani trochu naléhavou výzvu k bdělosti. Kolik vynalézavosti lidé vynakládají, aby zabezpečili své jmění! Na Pánův příchod není jiný detektor ani poplašné zařízení, než jeho láskyplná slova: *Bděte, protože nevíte, ve který den váš Pán přijde*. Katastrofický scénář a poselství hrozby je to jen pro ty, kteří se dávají vést *falešnými proroky* a nevidí, jak se u nich *rozmnožila nepravost, takže ochladla jejich láska⁽⁶⁾*. Ty přijmeš Ježíšova slova jako pozvání, abys **vyšel ze světa** a nenávratně a rozhodně *vystoupil do domu Jakubova Boha*, učil se zde pilně a každodenně *jeho cestám a chodil důsledně jen po jeho stezkách*. Dokud se způsob, jakým trávíš svůj čas, neliší od toho způsobu, jak jej tráví děti tohoto světa, *jejichž smýšlení je neplodné⁽⁷⁾*, nikam jsi nevystoupil. Probud se, abys byl včas tam, *kam vystupují kmeny Hospodinovy*. Jeruzalém, to vystavěné město Boží Církve, musí být *spojeno v jeden celek*, aby veřejně a přede všemi svým příkladem *chválilo Hospodinovo jméno, jak to zákon přikazuje Izraeli.⁽⁸⁾*

I když se ti zdá, že to bolí, když máš přetrhat i ta poslední pouta, která tě ještě pojí se *skutky temnoty*, neohlížej se zpět, ale dívej se vzhůru, kam jsi pozván. Máš přece všechny důvody, aby ses *zaradoval*, když slyšíš tak povznášející pozvání: *»Do domu Hospodinova půjdeme.«⁽⁹⁾* Dej tedy průchod své radosti, jak je to *důstojné a spravedlivé: Děkuji ti, Pane Ježíši Kriste, že jsi přišel a stal se jedním z nás a otevřel mi cestu k věčné spáse. V modlitbách a bdění chci čekat, až se zjeví tvoje sláva.⁽¹⁰⁾*

Bratr Amadeus

Poznámky:

(1) srov. Iz 2,6-9; (2) Iz 2,9; (3) srov. Ef 5,10-17;

(4) Iz 2,17; (5) Lk 17,28-29; (6) srov. Mt 24,12;

(7) Ef 4,17; (8) srov. resp. Žalm 122; (9) tamtéž;

(10) srov. 1. adventní preface

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 2,1-5

Obsah vidění Izaiáše, syna Amosova, o Judovi a Jeruzalému.

Stane se v posledních dnech:

Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky. Budou k ní proudit všechny národy, budou k ní putovat četné kmeny a řeknou:

„Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, choďme po jeho stezkách!“

Ze Siónu vyjde nauka, z Jeruzaléma Hospodinovo slovo. Soudit bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že skují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože.

Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit. Jakubův dome, vzhůru, choďme v Hospodinově světle!

2. čtení – Řím 13,11-14

Bratři! Víte, jaký je nyní čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku. Neboť nyní je nám spása blíže než tehdy, kdy jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla. Vedme počestný život jako ve dne; ne v hodováních a pitkách, ne v necudnostech a prostopášnostech, ne ve sváru a závisti. Ale oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo tak, že by to vyvolávalo žádosti.

Evangelium – Jan 20,19-23

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Když přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době Noemově: Jako totiž v době před potopou lidé jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude, když přijde Syn člověka.“

Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat a druhý ponechán; dvě ženy budou mlít na obilném mlýnku: jedna bude vzata a druhá ponechána. **Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde.** Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu prokopat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

Duch vane, kam chce

Hledačka Boha našla katolickou církev
Interview s paní Gabrielou Kubyovou

Paní Kubyová, vy jste po mnoha letech hledání vstoupila 12. ledna 1997 do katolické církve. Ve své knize *»Moje cesta k Marii – o síle živé víry«* píšete s velkou otevřeností o rok a půl trvající cestě k Církvi a o všech překážkách a osobních těžkostech. Můžete uvést ještě jednou nejzávažnější důvody, které vás přivedly k tomu, že jste se stala katoličkou?

Bylo to kupodivu docela jednoduché rozhodnutí: chtěla jsem potkat Ježíše Krista a věděla jsem – nikoliv rozumem, ale srdcem – že se tak děje ve sv. přijímání, ve svátosti Eucharistie. Tak mi bylo bez jakýchkoliv vnitřních konfliktů jasné, že se stanu katoličkou. Nechala jsem si pak jeden rok na přípravu.

Přesto se v době ekumenismu a mezináboženského dialogu zeptám ještě jednou. Vy jste se ve své knize ptala: *»Je Ježíš Vykupitel celého světa?«* A na jiném místě knihy říkáte: *»To, po čem mé srdce touží, je jednota v různosti náboženství.«* To se může vysvětlit jako odmítnutí Kristových slov *»Získejte mi za učedníky všechny národy«* (Mt 28, 19), a tím i misijního poslání Církve.

Kdybychom byli všichni Kristovými učedníky, tedy žili **skrze** jeho lásku a v jeho lásce, pak bychom měli na zemi pokoj. Ježíš říká: *»Udělejte všechny mé učedníky,«* ale říká také: *»Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás,«* tzn. buďte ochotni jeden za druhého trpět. Misijní poslání je tedy poslání lásky. V tomto smyslu mohu vyslovit svůj souhlas. Jestliže moc nebo násilí potlačují a ruší lásku, zradili jsme Krista.

Vaše cesta k Církvi byla od počátku laděna mariánsky. To je v dnešní době i uvnitř katolic-

ké církve na Západě a tím spíše u někoho, kdo přichází z církve protestantské, obdivuhodné. Můžete to trochu vysvětlit?

Já sama jsem nad tím udivena. Až dodnes se mi zdál přístup k Ježíši snazší než k Matce Boží. Plné odevzdání Duchu svatému, služba, pokora, poslušnost, to nejsou hodnoty, které by dnes někdo dodal volně až do domu ani emancipovaným ženám, ani intelektuálně věřícím mužům. Byla to spíše věc poznání než pocitu, že mě Mariina bytost nejradikálněji vyzývá k překonání svého *»Já«*, které mě odděluje od Boha. Proto jsem se zasvětila Panně Marii a denně jsem jí vyslovila dovolení, aby mě změnila.

Přejděme k některým překážkám, které bránily vašemu vrstání do Církve. Jsou to jednak vnější překážky, které se týkají určitým způsobem Církve, jejího učení, papeže apod., a pak ty, které souvisejí s vaší osobou, např. vnitřní prázdnota, strach z kříže atd. Zůstaňme nejdříve u překážek, které přicházejí ze strany Církve, jejího učení. Můžete blíže vysvětlit svůj vztah k hierarchicky pojaté Církvi? Řekla jste, že i dnes se v Církvi objevují těžké případy zneužívání, korupce v mocenských strukturách.

Spolu se mnou konvertoval mladý muž, který se v mé knížce jmenuje Herbert. Vstoupil mezitím do noviciátu u františkánů. Ten mi řekl: *»To, že jsi schopna přijmout Církev, je dar Panny Marie.«* Věřím, že má pravdu a že je to skutečně dar. Cítím v sobě radost, že náležím k Církvi, radost, která vychází z paradoxu, že moje spoluzapojení do 2000 let staré katolické tradice mi daruje šíři a svobodu. Šířku ve třech dimenzích: směrem dolů, pokud

Na příkladu Gabriely Kubyové se ukazuje: Duch vane, kam chce, a působí tam, kde ho upřímně hledáme a kde má zajištěn otevřený přístup, protože Bůh je stále přítomen a miluje každého, i toho, kdo se od něho jakoby odvrací a jde svou vlastní cestou.

Gabriela Kubyová

jde o dějiny, horizontálně, pokud jde společenství věřících na celém světě, a vertikálně k Bohu; a rostoucí svobodu od hladu po lásce a od strachu z lidí.

K problému hierarchie: kdyby byla církev ustavena demokraticky, už dávno by neexistovala. Pravda se nemůže stát něčím, čím se krmíme podle ducha doby. Na druhé straně představuje hierarchie koncentraci moci na vrcholu, a tu vždy existuje nebezpečí, že se opustí cesta moudrosti, a tím se zabije láska. Malí a velcí vizionáři a světci dávají Duchu svatému stále nové možnosti působení v Církvi. Mnozí z nich musí proto i trpět.

V Církvi přibývá žen, které pod heslem emancipace a zrovnoprávnění žen požadují přístup k služebním úřadům v Církvi. Ve své knize říkáte, že to má něco společného s pojetím podstaty muže a ženy. Co tím máte na mysli?

Zdá se mi, že žijeme v neplodném zmatku, pokud jde o úlohy a role mužů a žen. Duté struktury patriarchálního panství se v západní společnosti sesypaly a co nastoupilo na jejich místo? My ženy jsme se zmocnily práv a pozic, které dříve měli muži, ale nepřibraly jsme si k tomu kulturu ženství a mateřství, která by mohla zachytit a rozpustit život ohrožující násilí této umírající civilizace. V tom vidím úlohu nás žen.

Podstatu ženy vidím v přístupnosti, v jaké v plné dokonalosti žila Panna Maria jako služebnice Páně, jako Matka Ježíšova a Josefova žena, jako Královna nebes. Nikdo nemá větší moc nad člověkem než matka. Jak se staneme opět

matkami, které vychovávají své syny a dcery, které obdržely dar života a nechají se vést od Boha? Věřím, že stát se matkou dnes proto tak málo platí, že jsme ztratily ze zřetele právě toto. Zde vidím vakuum. Ať si muži klidně podrží úřady. Já tyto obtížné otázky nemusím, Bohu díky, rozhodovat.

Papež Jan Pavel II. několikrát jasně prohlásil, že katolická církev nemá od Krista žádnou možnost připustit ženy ke kněžství. Někteří katolíci chápou nejen tyto, ale i další postoje k otázkám víry a mravů za překonané, fundamentalistické, a tudíž diskvalifikující. Jaký je váš vztah ke Svatému otci?

Od té doby, co jsem se odvážila distancovat se od intelektuálních kruhů, které pokládají za stejně samozřejmé jako paušální odmítat papeže, a spolehla jsem se na vlastní názor, vidím v něm autentického muže s horoucím srdcem, který je opravdovou skálou prostřed strhujícího proudu ducha doby. Tento proud bourá všechny bariéry, které byly postaveny proti zlu, a my jsme svědky zvrácenosti, která nahání strach. Tomu se papež Jan Pavel II. staví do cesty s obdivuhodnou a neotřesitelnou silou, a může to dělat určitě právě proto, že se zcela a úplně odevzdal Panně Marii: *Totus tuus* stojí v jeho erbu.

Ve své knížce mluvíte o úsilí jít bezvýhradně cestou Kristovou. Ale mluvíte také o překážkách na této cestě: o strachu z víry a o strachu z kříže. Asi i jiným křesťanům se vede podobně. Co jim můžete ze své zkušenosti poradit?

Aby se modlili a nechali se nést svátostí smíření – je třeba očistit minulost a obrátit všechno úsilí k tomu, abychom více nehřešili. Pak se nám v temnotách rozsvítí a mu budeme vnímaví pro milost.

O křesťanu, který svou existenci prožívá radikálně, se věří, že musí mít velký vnitřní klid a veselé srdce. Vyjste si ale jednou stěžovala, že všechny růžence, mše, poutí, posty, zpovědi a četby Bible nevedly k veselému srdci. Nyní sama píše o velkém světci, kterého provázely pocity vnitřní prázdnoty a suchopáru. Neznamená to, že si takovou milost nemůžeme vypracovat, anebo jaké pro to máte vysvětlení?

Je to tak. Právě proto jsem pociťovala povinnost dát to svým čtenářům na vědomí. Od té doby, kdy jsem napsala větu, kterou jste zde citoval, uplynul jeden rok. Moje srdce je mezi tím veselejší než kdykoliv předtím. Praktikováním víry došlo k vnitřnímu uzdravení, o jaké jsem marně usilovala po celá desetiletí. Nevěřím, že by můj budoucí život mohl být bez období sucha. Náboženství nás nechrání před utrpením, ale pomáhá nám, abychom je snášeli a nechali učinit plodným.

Katolická církev prožívá fázi krize a velkých těžkostí. Neznamená to, že by se všichni katolíci měli ptát, co by kromě svého vnitřního uzdravení mohli udělat pro církev?

Poselství mé knihy je: Existuje bohatá, hluboká a široká duchovní cesta uvnitř Církve. Pro lidi mimo Církev, kteří upřímně hledají, je to překvapení a i mnoho katolíků zkusilo, co znamená změnit praxi své víry. Proto pokládám za důležité vydávat svědectví. Co je nadto mým úkolem, to leží v rukou Božích.

Z časopisu Der Fels, otázky kladl Hubert Ginder, přeložil IŠ-

Sestra Emmanuela píše

**1. listopadu 1998,
svátek Všech svatých**

Pochválen buď Ježíš ve svých andělech a svatých!

Během pobytu ve Francii a v Kanadě jsem se znovu přesvědčila, jak je potřebné a naléhavé poučovat lidi o posledních věcech člověka. Gospa nám to usnadňuje, vždyť o těchto věcech mnohé sdělila vidoucím, jak to učinila už ve Fatimě. Po smrti existují 3 možnosti: nebe, očištěc, (který vždy přechází v nebe), nebo peklo. Gospa zaujala jasná stanoviska i v těchto věcech: „Mnozí myslí, že po smrti není už nic. Ne, drahé děti, to je velký omyl. Po smrti je věčnost!“ A ohledně eventuálního dalšího života na zemi odpověděla: „Drahé děti, reinkarnace neexistuje.“

Jelikož mnoho křesťanů už nevěří v existenci očištěce, opomíjejí se modlit za své zesnulé, zapomínají, že v očištěci je jejich utrpení strašné. Když Vicka v doprovodu Gopsy očištěc navštívila, byla probodena pohledem na tolik bolesti. Řekla potom: „Kdybychom Jakov a já v tu chvíli nebyli dostali zcela zvláštní sílu, která není z (této) země, nebyli bychom to mohli snést. Od té doby se hodně modlím za ty duše, vždyť ony očekávají naše modlitby, aby přešly do nebe.“

Panna Maria naléhá na svobodu, kterou Bůh každému dal. Ano, můžeme jít přímo do nebe, zvolíme-li tam jít a rozhodneme-li se, s milostí Boží, nastoupit dnes cestu svatosti. Nerozhodnou-li se pro svatost, volí svobodně očištěc (škoda). Mám také svobodu – strašnou – vzepít se Bohu; tím ovšem riskuji být od něho věčně odloučena, v pekle. Jsem svobodná. Láska je vždycky svobodná.

Papež Jan Pavel II. nedávno napsal: „Povzbuzuji katolíky,

aby se vroucně modlili za zemřelé, za ty z jejich rodin a za všechny naše zemřelé bratry a sestry, aby dosáhli odpuštění trestů za jejich hříchy a slyšeli volání Pána: „Přijď, má drahá duše, do věčného odpočinku...“ Věřícím, kteří se budou modlit za zemřelé na přímělu sv. Panny, uděluji z celého srdce své apoštolské požehnání. Rozšiřuji je rád na všechny, kdo během roku milénia se budou modlit na úmysl duší v očištěci, kdo se zúčastní mše svaté a přinesou oběti za zemřelé.“

Gospa nás zve, abychom byli jejími svědky a žili ve víře našich otců.

A hle, naše víra: „Ti, kdo umírají v Boží milosti, ale nejsou dokonale očištěni, i když jsou si jisti svou věčnou spásou, jsou po smrti podrobeni očišťování, aby dosáhli svatosti nutné ke vstupu do nebeské radosti. Církev nazývá toto konečné očišťování vyvolených očištěcem; to je něco úplně jiného než trest zavřených.“ Církevní tradice se opírá o Písmo svaté, zejména o Mt 12,31-32; 1 Kor 3,15; a 2 Mak 12,46.

V Medžugorje nachází mnoho poutníků Matku, která jim vrací víru Církve, ale která také obnovuje jejich srdce, zraněná realitou hříchu – smrti. Po letech muk způsobených životem ve stavu duchovní smrti tu znovu nalézají klid. Mnozí tu ztrácejí svůj strach ze smrti a přizpůsobují svůj život jeho pravému cíli, kterým je věčnost.

Velmi nás dojal nedávný případ. Náš bratr Denis Nolan (USA) vypráví:

„Jedné noci v březnu 97 jsem byl upozorněn, že můj otec v Kalifornii umírá. Když jsem k němu přišel, našel jsem tam svou rodinu, která ho obklopovala. Sotva dýchal. Podle lékařů nemohl přežít noc. Ale najednou otevřel oči, všiml si

hodin na zdi a zašeptal: „Je 9.40.“ V Kalifornii 9.40 odpovídá době Mariiných zjevení v Medžugorje. Tu jsem mu řekl: „Sv. Panna se právě teď zjevuje v Medžugorje. Zavolej jí!“ A během 20 minut, zatímco sotva dýchal, volal svou Matku: „Maria, přijď, Maminco, přijď!“ (Bylo to vůbec poprvé, co jsem slyšel svého otce nahlas se modlit!)

Od té chvíle se mu vracely síly. Velmi rychle se vrátil ke svému činnosti a k normálnímu životu. Pán a sv. Panna vstoupili do jeho života. Vyzpovídal se a žádal mou matku o růženec. 18 měsíců později zemřel náhle na srdeční záchvat, ve věku 87 let. Těch 18 měsíců bylo zdarma daným darem Nebe, díky přímělu Gopsy z Medžugorje, aby se mohl připravit na smrt.

Zpráva byla faxována sestře Emmanuele, která informovala Vicku. Vicka hned zvolala: „Svatá smrt! Když si Bůh pro nás přichází, jaká radost zemřít! Bůh je tak milosrdný. Leda, že nechceme – vždyť on nikoho nenutí – je tak rád, když může dát své veliké milosrdenství. Bůh je tolik, tolik dobrý! Kdyby jen lidé tohle věděli, nelpěli by tolik na pozemských věcech. Jak mohou být tak upoutáni k pozemským věcem, když tyto věci tu dnes jsou, a zítra už ne!? Rozhodneš-li se každý den následovat Boha, tvůj život bude velmi krásný. Každý den duchovně porosteš a budeš šťasten provždy. Pro vždycky! Hle, tak je to, to je jednoduché!“ A dodala: „Ano, já mohu takhle mluvit, protože jsem viděla druhou stranu tohoto života. Proto chci říct všem, jak dobrý je Bůh; neměli bychom z něho mít strach! Neměli bychom mít strach ze smrti!“

Drahá Gospo, Matko Milosrdenství, chceme žít a zemřít ve vítězství tvého Neposkvrněného Srdce!

Sestra Emmanuela

Ctihodný otec Pio

Vatikánský dekret o heroickém stupni jeho ctností

18. prosince 1997 uveřejnila římská Kongregace pro blahořečení a svatořečení dekret, kterým uznává hrdinské ctnosti P. Pia.

Jako apoštol národů sv. Pavel, tak i otec Pio z Pietrelciny učinil kříž středem svého života a svého apoštolátu. Kříž byl pro něho zdrojem jeho síly, jeho moudrosti a jeho věhlasu. Zcela oproštěn od světské ješitnosti a naplněn naopak horoucí láskou k Ježíši Kristu, stal se mu podobným v sebeobětování za záchranu světa. Jeho následování a napodobování božského obětivého Beránka bylo tak nezištné a tak dokonalé, že mohl říct slovy sv. Pavla: Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus. (Gal 2,19-20) Poklady milosti, kterými jej Bůh tak bohatě zahrnul, však nechtěl podržet pro sebe; proto se dal skrze kněžský úřad do služeb lidí, kteří k němu přicházeli, a vychoval tak veliký počet duchovních synů a dcer.

Tento věrný a důstojný následovník sv. Františka z Assisi se narodil 25. května 1887 v Pietrelcině v arcidiecézi Benevento. Jeho rodiče byli Grazio Forgione a Maria Giuseppa De Nunzio. Ještě v den narození byl pokřtěn a dostal jméno František. Dětství a mládí prožil ve veselém a klidném prostředí: rodný dům, kostel, pole a později škola. Ve dvanácti letech přijal birmování a první sv. přijímání.

Ve věku 16 let 6. ledna 1903 vstoupil jako novic do františkánského řádu kapucínů v klášteře Morcone, kde 22. ledna přijal řeholní roucho a jméno Pio. Když šťastně ukončil rok svého noviciátu, složil jednoduché časné sliby a 22. ledna 1907 sliby věčné.

přijímal tajemnou Boží vůli. Byl řeholníkem uprostřed nadpřirozených skutečností a dokázal všechny nakazit svou vírou, protože každého, kdo k němu přišel, touto vírou osvětil.

Muž naděje

Byl nejenom mužem naděje a naprosté důvěry v Boha, ale ovlivňoval těmito ctnostmi, svými slovy a svým příkladem druhé duše. Boží láska jej naplňovala a uspokojovala všechna jeho očekávání; láska byla základní myšlenkou a hnací silou každého jeho dne: milovat Boha a starat se o to, aby byl milován. Jeho zvláštní starostí bylo růst v lásce a nechat v lásce růst také druhé. To bylo tajemství jeho obětivého života, který trávil ve zpovědnici a při vedení duší.

Extrémní láska k bližním

Více než 50 let projevoval lásku k bližním nejvyšším možným způsobem tím, že přijal

nesmírný počet lidí, kteří v jeho kněžském úřadě hledali útočiště, jeho rady a jeho útěchu. Rovnalo se to obléhání, jeho hybnou silou však byla láska: lidé ho hledali v kostele, v sakristii, v klášteře. A všem věnoval svou lásku a dal v nich znovu vyklíčit víře. Rozdával milosti a přinášel světlo a útěchu evangelia. V chudých, trpících a nemocných viděl obraz Krista, a proto se jim obzvláště věnoval.

Moudrý

Pěstoval příkladným způsobem ctnost moudrosti; jednal a dával rady v Božím světle.

Jeho jediným zájmem byla Boží sláva a blaho duší. Se všemi jednal stejně, s úctou a respektem.

Silný

Vyzařovala z něho ctnost statečnosti a síly. Velmi brzy pochopil, že jeho cestou má být cesta kříže, a přijal jej bez váhání, statečně a s láskou. Po

Po kněžském svěcení 10. srpna 1910 v dómě v Beneventu zůstal ze zdravotních důvodů s malým přerušením až do r. 1916 u své rodiny v rodném městě. V září 1916 byl poslán do kláštera San Giovanni Rotondo a tam zůstal k velkému povznesení mnohých věřících až do své smrti. Od r. 1918 se na jeho těle ukázala znamení Kristova utrpení a další charismata.

Jeho zvláštní poslání

Zanícen láskou k Bohu a láskou k bližním kráčel otec Pio bezvýhradně za svým povoláním přispívat ke spáse lidí a toto zvláštní poslání znamenalo celý jeho život. Svůj životní program uskutečňoval trojím způsobem: jako duchovní vůdce, svátostným směřováním hříšníků s Bohem a slavením mše sv. Zpovídat se u otce Pia nebylo pro značnou část bratří lehkou záležitostí. Nejdůležitější část jeho apoštolátu však spočívala ve slavení mše svaté. Věřící, kteří se těchto mší účastnili, spatřovali v nich vrchol a plnost jeho spirituality.

Na sociálním poli se otec Pio zasazoval především za to, aby zmírňoval bídu a utrpení mno-

ha rodin, a to především tím, že založil »Dům pro zmírnění utrpení«, který byl posvěcen 5. května 1956. Na duchovní úrovni založil »modlitební skupiny«, které sám označil za »školu víry a ohniště lásky« a které Pavel VI. nazval »velkým proudem modlících se lidí«.

Jeho víra

Pro tohoto Božího služebníka byl život vírou: všechno chtěl a všechno konal ve světle víry. Aby svou víru oživoval, cvičil se v ustavičné modlitbě. Ve skutečnosti trávil den a velkou část noci v ustavičném rozhovoru s Bohem. Říkal: »Boha hledáme v knihách a nacházíme v modlitbě. Modlitba je klíčem k Božímu Srdci.« Víra jej ustavičně vedla k tomu, aby

mnoho let musel snášet velká duševní muka a snášel po celá desetiletí s obdivuhodnou statečností bolest svých stigmat. Mlčky a s modlitbou na rtech přijal nesčetná vyšetřování církevní i řádové vrchnosti. Pomluvy snášel vždy mlčky.

Umírněný

Modlitba a askeze byly jeho nejběžnější prostředky, jimiž pěstoval ctnost umírněnosti podle františkánského způsobu. Byl ve všech svých náhledech i v životním způsobu plně umírněný.

Poslušný

Byl si vědom povinností, které na sebe přijal zasvěceným životem, a zachovával s velkou dušností bezvýhradně své řeholní sliby. Miloval je, protože to byla Kristova doporučení, jak dospět k dokonalosti. Byl vždy naprosto poslušný příkazů nadřízených, ať už byly jakkoliv těžké a zatěžující. Jeho poslušnost byla nadpřirozeného charakteru, ve vztahu k úmyslu v nejširším slova smyslu bezvýhradná a v provedení dokonalá.

Chudý

Žil v duchu chudoby a dokonalé odloučenosti od sebe samého, od pozemských statků, pohodlí, vyznamenání a poct.

Čistý

Měl vždy velkou zálibu v ctnosti čistoty. Jeho chování ke všem lidem bylo v tomto ohledu zcela příznačné.

Pokorný

Sebe samého pokládal s upřímností za neužitečného, nehodného Božích milostí, zavaleného jak vlastními slabostmi, tak projevy Boží přízně. Přes všechno obdiv, který mu věnoval celý svět, říkal vždy: »Jsem jen chudý bratr, který žije z modlitby.«

Jeho zdraví již od dětství nebylo valné a zvláště v po-

sledních letech se silně zhoršovalo.

Sestra smrt jej našla dobře připraveného, když zesnul 23. září 1968 ve věku 81 let. Smuteční obřady a jeho pohřeb se vyznačovaly velkou účastí lidí.

2. února 1971, ani ne tři roky po smrti služebníka Božího, řekl Pavel VI., když hovořil s generálním představeným kapucínů: »Hledte, jaké slávy dosáhl a jak mnoho lidí z celého světa shromáždil kolem sebe! A proč? Protože byl filozof? Protože byl mudrc? Protože měl k dispozici prostředky, jak svádět?«

Označen ranami Páně

Nikoliv. Protože pokorně sloužil mši svatou, od rána až do večera poslouchal vyznání ve zpovědi a protože byl – těžko se to vyjadřuje – označen stigmaty jako představitel našeho Pána. Byl mužem modlitby a utrpení.«

Velká pověst svatosti

Již za svého života se těšil velké pověsti svatosti na základě svých ctností a svého smyslu pro modlitbu, obět a úplné sebeobětování za spásu duší.

V letech, která následovala po jeho smrti, pověst svatosti a zázračného působení stále více rostla a stala se církevním fenoménem, který se rozšířil po celém světě u lidí nejrozličnějšího druhu.

Proces blahorečení

Tímto způsobem dal Bůh Církvi najevo svou vůli, aby tento jeho věrný služebník byl pozdvižen k úctě oltáře. Neuplynulo mnoho času a kapucínský řád podnikl kanonickým právem předepsané kroky, aby byl zahájen proces blahorečení a svatořečení. Když byly prošetřeny všechny jednotlivosti, vydal Svätý stolec ve smyslu motu proprio *Sanctitas Clarior* 29. listopadu 1982 *Nihil obstat*. Arcibiskup z Manfredonie mohl zahájit proces a vyšetřo-

vací procedury (1983-1990). 7. prosince 1990 potvrdila Kongregace pro blahorečení a svatořečení jeho právní platnost. Po vypracování dokumentu *Positio*, tak jako v jiných případech, se dále diskutovalo o tom, zda uskutečňoval své ctnosti heroickým způsobem. 13. června 1997 se konal zvláštní kongres teologických znalců s kladným výsledkem. Na svém řádném zasedání 21. října 1997, na kterém vystoupil Mons. Andrea Maria Erba jako exponent procesu, konstatovali přítomní kardinálové a biskupové, že P. Pio z Pietrelciny praktikoval teologické a kardinální ctnosti i všechny ctnosti s nimi související heroickým způsobem.

Podepsaný proprefekt informoval o průběhu procesu Jana Pavla II. Svätý otec přijal a potvrdil zprávu Kongregace pro svatořečení a nařídil, aby byl vydán dekret o heroických ctnostech služebníka Božího.

Když se tak podle všech předpisů stalo, protokol dnešního dne podepsali proprefekt,

exponent a já, arcibiskup, a sekretář kongregace spolu s ostatními, kteří k tomu byli svoláni, prohlašuje Svätý otec slavnostně toto:

Je jisté, že služebník Boží P. Pio z Pietrelciny, občanským jménem František Forgione, řádový kněz františkánského řádu kapucínů, heroickým způsobem uskutečňoval teologické ctnosti víry, naděje a lásky jak vůči Bohu, tak vůči bližním, stejně jako kardinální ctnosti moudrosti, spravedlnosti, statečnosti, umírněnosti a všechny ctnosti, které s nimi souvisejí, k cílům zde uvedeným a s vyjmenovanými účinky.

Nakonec Svätý otec nařídil, aby tento dekret byl veřejně publikován a uložen v aktech Kongregace pro blahorečení a svatořečení.

Dáno v Římě

18. prosince 1997

*Alberto Bevone,
arcibiskup, proprefekt
Edward Nowak,
arcibiskup, sekretář*

Mnišské dobrodružství

V Provinci chtějí benediktini znovu odhalit kořeny mnišství

V Provinci mezi místy Nyon a Carpentras, asi 50km severně od Avignonu leží Le Barroux. Stranou zemské silnice se tyčí na vrcholku benediktinské opatství sv. Maří Magdalény vybudované v prostém románském slohu. Tento klášterní objekt byl postaven 1978-1990 podle plánů tří starých trapistických klášterů v neproniknutelné divočině. Aby uvolnili stavební prostor v skalnatém terénu, museli nejdříve překážející skaliska odstřelit a vydržet pak více než rok bez proudu a bez topení.

Dnes se na lavinových polích nachází klášter, u kterého zvenčí nevidíme žádný kostel. Teprve když vás bratr vrátí vpustí fortnou do traktu pro hosty, vytušíte, jak veliký je tento objekt.

Nový začátek v odloučenosti

Dveře se otevírají jako stránky v obrázkové knížce. Pokoje jsou zařízeny jednoduše, ale vkusně. Není tu cítit pouze mnišský životní styl, ale odráží se tu i charakter jihofrancouzského venkova. Pevné vlněné látky, tmavé dřevo, bíle natřené kamenné stěny a závěsy s typickými provensálskými květy. Stylizované lilie slouží jako držáky na ručníky. Jak nám sděluje jeden z otců, mniši spí ve společné ložnici. Pestrých látek je tu tak málo jako teplé vody.

Kostel je spojen s traktem pro hosty křížovou chodbou.

Právě se zde modlí hodinky k šesté. Je slyšet gregoriánský chorál, který rozptyluje přitažlivost světa a pozvedá lidská srdce vzhůru k Bohu. Sedmkrát ve dne a jednou v noci se mnišské shromažďují k chórové modlitbě, tiše adorují před svatostánkem, slouží mše a cvičí se v rozjímání. *Contemplatio* se střídá s *actio* – manuálními a intelektuálními činnostmi, aniž by se přitom přerušila modlitba, která v mlčení provází celý činný den a vždy znovu a znovu vypukne v chorálu, aby se tak na chvíli stala pro všechny společnou. *Ora et labora* – modlitba a práce určují bytí. Mnich, který je trvale za-

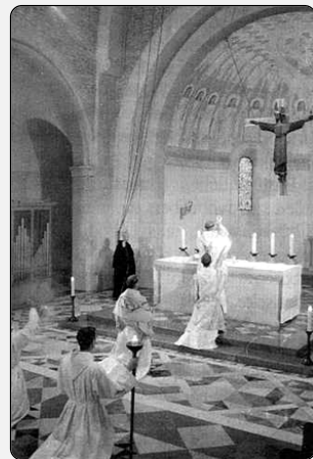
pojen do pevných forem tradiční liturgie, je tak ustavičně unášen rytmem, který ulehčuje trvalé zaměření k Bohu. Smyslem reformy breviáře, kterou provedl Benedikt z Nursie, bylo absolvování celého žaltáře, tj. všech 150 žalmů v průběhu týdne. Tento trvalý proud protéká duchovním životem, aby byl nosnou vlnou pro nikdy neustávající kontemplaci.

Návrat k původní řeholi

V opatství sv. Maří Magdalény nepůsobí stávající denní řád jako dosazený, nýbrž jeví se zcela přirozený a nezbytný. Není tu žádný rozdíl mezi létem a zimou. Den se orientuje na sluneční světlo, i když začíná již ve 3 hodiny po půlnoci, kdy začnou otcové v zákoutích kostela sloužit mše svaté ještě dřívě, než se na východě objeví svítání. Noční modlitba tak následuje příklad Pána Ježíše, který se v mlčení a v temnotě obracel ke svému Otci, zatímco učedníci spali. Kromě pobožností chtějí mniši přinášet pokání za všechny zločiny a smilstva, k nimž dochází ve stínu noci.

Holé hlavy mnichů se matně lesknou, klerici zde nosí tonzuru. Leccos může vypadat archaicky, leccos mohou moderní lidé nechápat, ale přinejmenším to vede k zamyšlení, s jakou rozhodností rezignovali tito mniši na všechnu módu ducha doby. Místo aby zbožňovali okamžik, chtějí z něho čerpat to, co vřdycky platí. Především jde o osobní úsilí o svatost; pak jde také o učení Církve, na jehož autenticitu se zde velmi dbá; konečně by chtěli tito mužové znovu učinit plodným kořeny západního mnišství, aby mohli spožehnáním Jana Pavla II. hlásat radostnou zvěst.

»*Chceme s věrností konat dobro a pod vedením evangelia jít cestami, které nám ukazují srdce, abychom jej mohli spatřit,*« píše sv. Benedikt

Slova, která přicházejí od Boha, jsou plná mlčení a sama nás vybízejí, abychom mlčeli.

Thomas Merton

v preambuli své *Řehole*. Zde v Le Barroux se jeví jako zcela průhledné, co je obsaženo ve *visio beatifica* – *blaženém patření na Boha*. *Tajemství víry získávají v prastarých ritech Církve, které mohou v tomto jihofrancouzském opatství stále zachovávat jako nadpozemskou skutečnost. Individuálního divadla se zde zřekli. Přísný řád klasické liturgie zde zviditelňuje, co je v podstatě neviditelné, totiž působení milosti trojjedného Boha.*

Po *Anděl Páně* jsou hosté uvedeni do haly, kde opat Gerard každému nově přichozímu umyje ruce a tak jej přivítá. V jednom z dekretů označil Řím klášter sv. Marie Magdalény za *školu služby Pánu*, při čemž se zde každý cítí zavázán sloužit jak Bohu, tak bližním. Svým vystupováním na ochranu nenarozených dětí zapůsobil opat na celý svět, když v r. 1994 obsadil potratovou kliniku v Grenoblu. Dom Gerard chce být otcem všech.

Budoucnost vytváří jen ten, kdo dává sebe sama. Kdo chce jen poučovat, kdo chce měnit jen druhé, zůstává neplodný.

Joseph Ratzinger

Otevírají se dveře do jídelny. Mniši se již postavili podél těžkých jídelních stolů. Po latinské modlitbě před jídlem zahájí sám opat u pultu uprostřed duchovní četbu. Mniši si mlčky přinášejí jídlo. Zatímco pro hosty je prostřeno o něco bohatěji, benediktini si berou jen nejprostší jídla. Maso zde nemají celý rok. Pouze nemocní mohou mít výjimku. Jeden bratr nás ihned upozorňuje: »Mnich se nesmí nikdy dokonale nasytit. Nic neodporuje důstojnosti křesťana více než nestřídmost.«

Přísné postavy mladých mnichů připomínají sochy starověkých bojovníků, ale jejich oči jsou jasné a zářivé. Věkový průměr nedosahuje 30 let. Na těchto mužích je vidět, že své povolání berou vážně a nacházejí v něm své naplnění. Od r. 1970, kdy Dom Gerard dostal od svých představených povolení, aby opustil svůj původní klášter a vrátil se k přísné benediktinské řeholi, prosilo každý rok více a více mužů o přijetí. Navzdory přísné kázní (anebo právě pro ni) nejsou zde s dorostem žádné problémy.

»Stabilitas loci« a »silentium« nejsou výrazem útěku ze světa, nýbrž předpokladem pro vnitřní život. Mluví se zde jen tolik, kolik je nezbytné; často se dorozumívají pouze gesty, používají posunkovou mluvu trapistů, především při jídle. Zatímco hostům se podává zákusek, mniši již čistí své nádoby a přebory, aniž by při tom opustili své místo. S rutinou a jako nejzbytečnější věc na světě se objeví velké prostěradlo, které slouží i jako společný servítek. Tento obyčej se tu vůbec nejeví jako barbarský, nýbrž spíše jako noblesa z dávných dob.

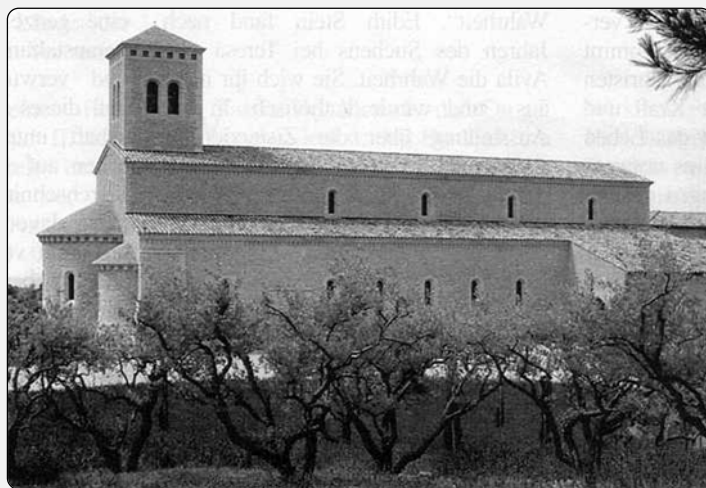
Za střídavého latinského zpěvu opouštějí všichni po děkonné modlitbě jídelnu. Hosté jsou nyní pozváni, aby pomohli při nějaké práci v klášteře.

V béžové nebo modré tunice jdou mniši za prací, kožené boty jsou pevně zašněrované, když slunce příliš peče, dávají si na hlavu lněné plátno. Hlasitě zpívají modlitbu růžence.

Za návštěvu stojí klášterní prodejna, kde jsou kromě knih k vidění produkty různých benediktinských opatství: víno, med, éterické oleje, vlastní chléb a upomínkové předměty zhotovené ve zřetelně prostém románském stylu.

Kromě duchovního života patří k úkolům kláštera v Le Barroux také apoštolát. Přicházejí sem ročně tisíce lidí, aby se nechali obdarovat poklady liturgie, zúčastnili se exercicií anebo prostě našli místo klidu a modlitby. Otcové se starají o skupiny skautů, dávají katecheze, píší knihy, které činí církevní tradice plodnými pro dnešní dobu. K tomu patří čtvrtletní okružní list, který se zasílá zájemcům bezplatně. Vychází i v německé verzi. Nemají zde snahu konzervovat, nýbrž obnovovat, stejně jako znovu oživit sakrální malby. Připomínají sice románské předobrazy, ale v jejich nevinné dětinskosti se projevují nové cesty pro vzdělávací umění.

V klášterní prodejně jsou i videokazety a audiokazety, mimo jiné i kompaktní disk s gregoriánským chorálem pro vánoční dobu, který vydalo opatství Notre Dame de

Benediktinské opatství sv. Maří Magdalény

Jaký užitek a jakou přednost nám to přinese, když ustavičně věnujeme všechny své myšlenky věcem, které musíme opustit? Je daleko rozumnější obrátit svou lásku k tomu, co je věčné.

Lev Veliký

l'Annociation. Je to klášter benediktinek, vedený v duchu Dom Gerarda, vzdálený asi 45 minut chůze od opatství sv. Maří Magdalény. Mezi olivovými háji a poli se vine chodník ke klášteru sester, který je teprve ve výstavbě. V téměř hotové podzemní kryptě se střídají sestry v ustavičné adoraci a k tomu si zařídily prostor ještě dřívě, než stály první zdi nové budovy.

V katakombách této ustavičné adorace je cítit posvátnou liturgii, kterou je prosycena. Čím více se z naší kultury vy-

trácejí božské stopy, tím jasněji září každý klášter, který se podřídil nikoliv zákonům světa, ale zákonům Božím. Oba kláštery jsou jasnými pohledy na křesťanství a ohromují každého, kdo ví, jak chudá je Církev ve Francii.

Když si večer mniši nasadí své černé kapuce, končí činnost pracovní den, který stál plně ve službě Bohu. Čtyři bratři tahají za dlouhá lana, aby rozezvučeli zvony. Za zpěvu *Salve Regina* kráčí Dom Gerard s kropáčem kolem chórových lavic, aby každého mnicha pokropil a dal mu na dobrou noc své osobní požehnání. I když je věkem a námahou ohnutý, kráčí takřka tanečním krokem. Pán by si jej mohl zavolat jako dítě, které maminka odvádí domů z dětského hřiště.

V Le Barroux je možno znovu objevit mnišské dobrodružství, které je především vnitřní cestou.

Připravil -Iš-

Kláštery nejsou žádné neplodné pozůstatky minulosti, nýbrž štafeta, která zajišťuje, že se v čase předává to, co je věčné.

Gustave Thibon

Adresa kláštera:
Abbaye Sainte-Madeleine
F-84330 Le Barroux
tel: 00 33 - 49 06 - 256 31

Společenství víry

Sekularizační vlivy pronikají do Církve v nejrůznějších oblastech. Mnoho věřících i duchovních osob stále méně rozlišuje mezi tím, co je božské a co je lidské. Nikde však nejsou tyto sekularizační vlivy tak škodlivé jako v oblasti liturgie, především tehdy, jestliže se nedostatek a vytrácení božského z našeho povědomí napravují ještě větším uplatňováním lidského a sekulárního. Je tu nebezpečí, že čím více se liturgie bude snažit, aby se lidskými prostředky přiblížila člověku, tím méně se bude člověk namáhat, aby se přiblížil k Bohu.

Proti dobám, kdy byla liturgie sama o sobě nejen vrcholným náboženským úkonem, ale i po výtce jediným a skutku svátečním společenským a kulturním setkáním, vystala dnes liturgii mnohostranná konkurence, která ji jakoby zatlačuje do pozadí. Této konkurenci musí čelit svou podstatou, a tou je **setkání člověka s Bohem**, při čemž jde o setkání nejen osobní, ale i o setkání celého společenství.

Liturgické společenství je mnohem více než jen shromáždění lidí stejného přesvědčení a společných zájmů. K liturgii se scházíme zcela jinak než na společnou schůzi nebo kulturní akci. Liturgie tu není plodem našeho společenství, ale naše společenství je ovocem liturgie.

To, co nás spojuje, je něco většího než skutečnost, že se známe, že se opakovaně vidáme. Liturgické společenství přesahuje všechny čistě lidské vazby a mělo by samozřejmě překračovat i lidské přehrady.

Liturgické společenství není dáno ani psychologicky či sociologicky. Zakládá se na víře a milosti. Smysl liturgického společenství jde dále než k vzájemnému setkání, směřuje k setkání a smíření s Bohem. Vztahům my, já a vy, předchází vztah já – Bůh. Každý musí sám za sebe přiznat svou hříšnost nejdříve Bohu a pak teprve ostatním přítomným. V prvé řadě obnovují své osobní společenství s Bohem.

Z vědomí, že Bůh mě bere na milost, protože mě miluje

jakožto své dítě, docházím k vědomí, že stejně tak přijímá jako své děti i všechny sestry a bratry, kteří jsou kolem mne. Toto vědomí pak jde dokonce za hranice zde shromážděného společenství, dosahuje celou církev, všechny ty, kteří se kdekoliv na světě scházejí ke stejné oběti a spojují s týmž Bohem a Pánem.

Není to projev náboženské nesnášenlivosti ani sebeuzavírání, jestliže v sobě katolický křesťan posiluje vědomí zvláštního pouta s těmi, s nimiž jej pojí společná víra. I apoštol nás napomíná, abychom se věnovali zvláště těm, *kteří vírou patří s námi do stejné rodiny*. (Gal 6, 10) Nás však při eucharistické oběti pojí víra nejen jako stejné přesvědčení, nýbrž jako skutečná účast na hostině jednoho Chleba a jednoho Kalicha, *takže tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho*. (1 Kor 10, 17) S žádným z lidí nemohu být nikdy tak spojen jako s tím, komu se stejně jako mně dává za pokrm sám Bůh.

Je-li důvodem našeho duchovního spříznění sám Bůh, musí jít stranou ty záležitosti, které nás lidsky rozdělují: stranickost, protichůdnost názorů, kompetenční spory, antipatie a vzájemné křivdy, nesnášenlivost či předsudky, ale na druhou stranu nepotřebujeme ke svému skutečnému a hlubokému vnitřnímu sbratření víry něco, co je pouze lidským pojítkem. Naše společenství nemá nic společného s mlhavou humanitou, revolučním bratrstvím ani ideologickým internacionalismem. Tím, co všechny věřící spojuje, je sám Bůh, bezpečný střed, který má ke všem z nás stejně blízko.

Při setkání na eucharistické oběti bez ohledu na to, zda se známe či neznáme, bez ohledu na sympatie a antipatie, zda je někdo hezký nebo nevzhledný, mladý anebo starý, bílý nebo černý, ke všem musím v sobě probudit skrze víru a lásku

k Bohu stejnou spřízněností, blízkostí a bratrskou láskou. Nejedná se o nějaký všelidský sentiment, ale přesvědčení, které vychází z víry a které tedy není samozřejmé a každého z věřících něco stojí. *Proto musí člověk sám sebe zkoumat* (1 Kor 11, 28), jinak by se mohlo stát, že se *scházíme spíše ke škodě než k užítku* (tamt. 17). Bratrství v jednom těle, jehož hlavou je Kristus, je ve skutečnosti hlubší než bratrství pokrevní, neboť bude trvat navěky (pokud se z něho sám nevyloučím). Za každého z těch, s nimiž jsem takto spojen, bych měl být připraven dát i svůj život. To je ovoce eucharistického společenství. Odcházíme-li z bohoslužby domů spokojeni s tím, co jsme viděli a slyšeli, ale zůstávají-li naše vztahy k druhým po skončení liturgie stejně lhostejné nebo dokonce negativní jako před ní, nenačerpali jsme z jejich plodů.

Aby se prohloubilo vědomí společenství věřících navzájem, není třeba začít hledat všemožné formy a způsoby společných aktivit, ale musí se především prohlubovat **společenství věřících s Bohem**. Je to možné jen tehdy, když středem všeho liturgického konání a myšlení je vždy a pro všechny sám Bůh. Cokoliv se chystá pro liturgické společenství, musí být zaměřeno v prvé řadě k nejvyššímu Liturgovi, neboť není rozhodující, jak se svým vystupováním a aktivitou zavděčíme lidem, nýbrž jaké zalíbení v něm i v nás nachází sám Bůh.

Společné soužití starého a nového ritu je velmi dobrou cestou k prohlubování liturgického myšlení a prožívání, neboť může přispět ke kompenzaci možné jednostrannosti. Starý ritus obrací všechnu pozornost především k bezpečnému středu, jímž je Bůh v ukřižovaném Kristu, a tak nám pomáhá, abychom jen ve vazbě na tento Střed v novém ritu rozvíjeli uvědoměle **společenství víry**. -lš-

MODLITBA SV. TOMÁŠE AKVINSKÉHO PŘEDE MŠÍ SVATOU

Všemohoucí věčný Bože, hle, přistupuji k svátosti Tvého jednorozrozeného Syna, našeho Pána Ježíše Krista; přistupuji jako nemocný k lékaři života, nečistý k prameni milosrdenství, slepý k světlu věčného jasů, chudý a ubohý k Pánu nebe a země. Prosím nesmírnou hojnost Tvé štědrosti, abys mě uzdravil z mé nemoci, obmyl mě od mé nečistoty, osvětil mou slepotu, obdaroval mou chudobu a oděl mou nahotu, abych Chléb andělů, Krále králů, a Pána pánů přijal s takovou úctou a pokorou, s takovou zkroušeností a zbožností, s takovou čistotou a vírou, s takovým předsevzetím a úmyslem, aby to prospělo spáse mé duše. Dej mi, prosím Tě, abych přijal nejen svátost Těla a Krve Páně, ale také podstatu a sílu této svátosti. Ó nejlaskavější Bože, dopřej mi, abych Tělo Tvého jednorozrozeného Syna, které přijal z Marie Panny, přijal tak, abych zasloužil být naroubován do jeho mystického těla a připočten mezi jeho údy. Ó lásky nejhodnější Otče, dopřej mi, abych Tvého milovaného Syna, kterého chci přijmout skrytého jako pokrm na cestu, mohl věčně vidět odhaleného tváří v tvář. Jenž žiješ a kraluješ v jednotě Ducha svatého, Bůh po všechny věky věků. Amen.

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XIX.

„Zdá se, že máš ještě všechny možné světské myšlenky v hlavě! Vpřed, smetěte listí znovu na hromadu! Ty, Heřmane, půjdeš se mnou! Budeš mít ve věži dvě hodiny čas přemýšlet o tom, jak se má chovat klášterní žák.“

„Já jsem to začal,“ vyskočil Konrád. „Heřman spadl náhodou do listí.“

„Nikdo se tě neptal!“ odpověděl přísně pater Fridolín. Pak šel s Heřmanem, který přesně nevěděl, co se s ním děje, přes klášterní dvůr až do severní věže. V knihovně ho pak magistr zavřel.

„Tak, tady zůstaneš dvě hodiny!“ Pak vzal z regálu jednu knihu. „To si můžeš číst!“ Tak zanechal magistr hocha samotného a zavřel za sebou dveře.

Nemohu to zatajit, černí ptáci létali v tomto okamžiku opět s rámusem kolem věže. „Zavřený!“ brumlal si Heřman. „Úplně bezdůvodně zavřený!“ Ano, magistr je přísný muž! Ne, je přímo nespravedlivý! – přemýšlel hořce Heřman. A on si jistě myslí, že jsem skutečný viník. Ach, to není zase tak hrozné. Vždy jsem si přece přál ticho. Teď mám klid celé dvě hodiny... Černí ptáci ještě jednou obletěli kolem věže a rozprchli se do oblak.

Heřman otevřel útlou knihu a četl nadpis: „Život ctihodného arcibiskupa Norberta z Xanten, přeložen...“

Ve stejném okamžiku stál pater Fridolín před proboštem.

„Váš příkaz mi zhořkl, ctihodný pane,“ řekl, „přísný bych sice chtěl být, ale ne nespravedlivý...“

„Ale co!“ zavrčel Ulrich. „Jak to vzal? Protestoval, vzpíral se?“

„Ne, ale vypadal smutně, velmi smutně!“ odpověděl magistr.

„Nevadí! To vůbec nevadí!“ smál se probošt. „Náš klášter není ženský ústav, ale válečné ležení. Jmenuje se Steinfeld, a to znamená kamenné pole. Ruce, které zde pracují, nemohou být změkčilé. A k tomu vycházejí ze Steinfeldu, jak víte, cesty daleko na východ, do Čech a na Moravu. Tam potřebuji vojáky, kteří snesou ránu. Synové sv. Norberta musí být vojáci, kteří odolají divoké bouři.“

Pater Fridolín mlčky přikývl.

„A podívejte se sem!“ začal zase probošt. Jeho hlas byl smrtelně vážný. „Mám zde dopisy z Čech. Opat Gezo píše, že v jednom z našich klášterů se povážlivě uvolnila kázeň. Opat Reiner je moc měkký, aby znovu obnovil řád. Já obnovím pořádek v Čechách, magistře! Jistě vidíte, že musím ve Steinfeldu tvrdě zkoušet každého chlapce, kterému chci dát důstojný šat premonstrátů.“

Opět pokýval magistr tiše hlavou. Věděl, že probošt má pravdu.

V té době seděl Heřman nad životopisem zakladatele řádu a tváře mu jen hořely. Četl o divokém dětství xantenského rytířského synka, o jeho podivuhodném obrácení, kdy jej zasáhla Boží milost jako blesk, o dlouhých putováních, které podnikl po celém Německu. Pak se vynořila před malým čtenářem postava velkého magdeburského arcibiskupa. Zlí lidé škaredě pomlouvali Norberta u magdeburského lidu, že biskup otevřel oltáře a teď chce tajně prchnout s relikviemi a posvátnými věcmi. Hněv lidu byl obrovský. Arcibiskup byl obležen v jedné věži starého dómu, kam ho zahnali jeho lidé. „Theid ut, theid ut!“ křičeli obléhatelé. „Odejdi, odejdi!“ V tom okamžiku stál Norbert

oblečený v liturgickém oděvu úplně nahoře ve věži a zpíval matutinum ze svátku sv. Pavla.

S planoucím očima četl Heřman dál: „Obléhání dómu trvalo celou noc. Sotva se rozběsko, vnikli někteří do věže, jiní stříleli šípy na arcibiskupa a jeho kleriky a ti nejaktivnější, kteří Norbertovi přísahali smrt, směle stoupali po schodech s tasenými meči. Když jim ale Norbert vyšel vstříc v purpurovém ornátu, padli k zemi a prosili o odpuštění. Další, kteří je následovali a mysleli, že Norbert je již po smrti, napadli arcibiskupského komorníka a jeden mu vrazil meč do hrdla tak, že zůstal mrtvý ležet. Aby zabránil dalšímu krveprolití, skočil Norbert doprostřed houfu a vydal se smrti napospas. Ten, který zabil komorníka, se opovážil celou svou silou tnout mečem do Norbertových zad. Meč odskočil, nezpůsobil žádnou ránu, jen potřísnil krví třásně na biskupské mitře, a ta krev byla stále vidět.“

V týž den sloužil Norbert tichou děkovnou mší bez asistence, od které odešel, vyčerpán, znechucen a vystrašen. Po mši zářil jeho obličej nádherným jasem, bez únavy se vydal do svého paláce.

I přes den bylo slyšet vřavu a vidět shluky lidí, neboť jeho protivníci se smluvili, že se na kuráž napijí vína a medoviny.

Přátelé prosili Norberta již dříve, aby alespoň na nějaký čas odejel, ale marně. Když potom v den soudu na dané znamení začali lidé křičet, ptal se Norbert, co že to bylo, a zjistil, že se dav pokouší vyhnat bratry z kláštera Panny Marie. Řekl s úsměvem: „Rostlinu, kterou zasadil nebeský Otec, tu nikdo nevyhubí...“

To je to důležité, to velké – snil Heřman. Bylo to v tichu, v hodině samoty, která mu byla dána jako zkouška, ve které našel to důležité v životě.

V tom okamžiku mu někdo položil ruku na rameno. Vůbec

neslyšel, že by byl někdo otevřel dveře, a byl překvapen, že před sebou vidí otce magistra.

„Tvůj trest vypršel, můžeš jít!“ řekl pater Fridolín.

„Už?“ divil se Heřman. „Škoda!“ Pak tiše zavřel knihu a podal ji magistrůvi.

„Náš zakladatel je skvělý, že je to tak?“ ptal se Fridolín.

Heřman jen tiše přikývl a jeho oči svítily jako oheň.

„Můžeš zítra při slavné mši ministrovat,“ řekl magistr, „a poneseš kadidelnici.“

„Kadidelnici?“ koktal hoch, celý červený radostí.

„A přitom pros svatého archanděla, aby ti pomohl být dobrým synem svatého Norberta.“

Radostný jásot zněl Božím domem v den jeho posvěcení. Otec převor měl slavnostní kázání. Mluvil o silném andělu, který drží v ruce Boží ohnivý meč, plamen mužné odvahy, žár oběti a oheň lásky.

Před oltářem, na kterém trůnil nepřemožitelný Boží archanděl, stál Heřman a kýval kadidelnicí.

Tebe, Bože, chválíme,

Tebe, Pane, velebíme,

Tebe, Otce věčného,

s tvory celé země ctíme!

Pokračování příště

50 LET DOKTOREM TEOLOGIE

Na papežské univerzitě sv. Tomáše Akvinského (Angelicum) v Římě se konala slavnost na památku 50. výročí udělení doktorátu Karolu Wojtylovi. Zúčastnilo se jí na 200 osob, mezi nimi prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál J. Ratzinger, dominikán Georges Cottier, teolog papežského domu, Iovský arcibiskup Marian Jaworski a Maciej Zieba, ředitel institutu Tertio millenio.

KAJ

Ničení »bezceňného života«

Ideje o rasové nenávisti a rasové hygieně oživaly již dlouho před Hitlerem v Americe a v Evropě. Nebyly vůbec původním vynálezem Hitlera a nacistů. Šly ruku v ruce s potlačováním křesťanského pojetí a obrazu člověka v jednotlivých zemích. Tak např. Svaz monistů jako volnomyšlenkářské sdružení založené v r. 1906 propagoval eutanázii již před první světovou válkou. Ernst Haeckel ve svých »Myšlenkách o světové válce« se již r. 1915 přimlouval za ničení »bezceňných« životů.

O usmrcování nevléčitelně nemocných, o »smrti na přání« (srov. dnešní »Exit-hnutí«) se diskutovalo v mnoha publikacích již ve 20. letech našeho století. Toto myšlení našlo své uplatnění v norimberských rasových zákonech z r. 1935. Těmito zákony spolu s dalšími opatřeními začala v Německu cesta totální zvůle diktátorského státu k dnes tolik diskutovanému »holocaustu«.

Hitler usmrcoval nejdříve postižené děti

Dnes se zcela záměrně zamlčuje skutečnost, že holocaust začal usmrcováním postižených dětí. Proč? Protože by si lidé mohli všimnout, že dnešní duch doby se shoduje s tehdejšími nacistickými idejemi. Místo abychom se skutečně pouči-

li z dějin, vydali jsme se stejnou cestou, jakou tehdy nastoupil rasistický Hitlerův stát, a jsou lidé, kteří využívají současně mrtvé z oné doby, aby bez skrupulí z toho vytřískali kapitál.

Hitler otevřel cestu k holocaustu tím, že 4. září 1941 změnil v trestním zákoníku pojem »vražda«. Tímto právnickým trikem legalizoval Hitler likvidaci nejdříve postižených dětí a později i dospělých, cikánů a Židů a vůbec všech politických protivníků.

Duch dnešní doby odpovídá nacistickému duchu v tom, že připravil krvavou lázeň nejdříve nevinným nenarozeným dětem a přitom nám představuje potrat jako docela »důstojný akt«.

Tehdy se v Třetí říši uskutečnila likvidace celých skupin

Víla ve Wannsee, kde se roku 1942 konala konference, na které padlo rozhodnutí o tzv. »konečném řešení«

Hřbitov obětí »programu eutanázie« v Hadamaru dnes

lidí ve jménu ideologie »krve a rasy«. Dnes se uskutečňuje zabíjení nenarozených dětí ve jménu svobody a demokracie. Stát, který »legalizuje« svévolné zabíjení nevinných lidí, je na nejlepší cestě opakovat to, co se událo v Třetí říši v letech 1933-1945.

Holocaust, masové nacistické vyhlazování lidí, začal vražděním postižených dětí. Byly mezi nimi děti hluchoněmé, slepé, ochrnulé, duševně postižené, které podle tehdejšího pojetí patřily k »německé rase«. Rozkazem z 1. září 1939 Hitler nařídil, aby bylo zavedeno usmrcování tělesně a duševně postižených dětí. To je ostatně jediný zachovaný písemný rozkaz Hitlerův, kterým nařídil masovou likvidaci určité skupiny lidí. Všechna ostatní nařízení k masovým vraždám se uskutečnila pod pečeti »Přísně tajné!«.

Děti byly vražděny jednak vyhladověním, jednak smrtelnými injekčními dávkami preparátu luminal, který v malých dávkách působí jako uklidňující prostředek. Toto vraždění se uskutečňovalo až do samého konce války.

Postižení dospělí, ať už tělesně nebo duševně, byli nejdříve podrobeni sterilizaci, později byli rovněž systematicky vyvražďováni. Ještě před vypuknutím 2. světové války bylo v Německu sterilizováno 200 tisíc dědičně zatížených osob. Pro usmrcování byly nejdříve používány výfukové plyny z dieselových motorů (působením kysličníku uhelnatého). Později byly nasazeny fenolové a benzinové injekce.

K vražděním postižených docházelo v různých ústavech, nejznámější byly Grafeneck a Hadamar.

Děti určené k smrti hladem a ke hrůzným experimentům, které na nich byly páčány

Nákladní auto, které bylo postaveno k usmrcování obětí výfukovými plyny

VAROVÁNÍ

Duchovní tibetský vůdce dalajlama radí lidem, kteří se zajímají o buddhismus, aby zůstali raději věrní svému náboženství a své tradici. Varoval rovněž před nereálným očekáváním ve spojitosti s jeho návštěvou Německa. Dalajlama řekl v rozhovoru s týdeníkem Die Zeit, že změna náboženství není jednoduchou záležitostí a může způsobit velké vnitřní problémy.

ZA OCHRANU ŽIVOTA A RODINY

Argentinský prezident Carlos Saul Menen získal »Cenu míru«. Porota potvrdila, že cena je uznáním Menenových zásluh za

»ochranu lidského života a rodiny a za přínos, který má jako vůdce Argentiny pro světový mír«. Cenu mu předá arcibiskup Renato Martino, představitel Vatikánu u Spojených národů a zakladatel nadace »Cesta míru«. Tuto cenu dostali dříve belgický král Baudouin (1994) a Lech Walesa (1996).

POSLEDNÍ ZJEVENÍ

Více než 100 000 osob navštívilo 13. října farmu 47leté Nancy Fowlerové (USA), aby si vyslechli »poslední poselství Mariino«. Podle tvrzení této ženy zjevovala se jí Matka Boží od r. 1983. Až do r. 1994 obdržela poselství každého 13. v měsíci,

od r. 1994 již jen 13. října. Místní arcibiskup zakázal kněžím sloužit mši svatou na terénu farmy a věřícím sdělil, že je věcí jejich svědomí, chtějí-li na toto místo přicházet jako poutníci.

SMUTNÉ VÝROČÍ

V Německu si 9. listopadu připomněli 60. výročí tzv. »křišťálové noci«, za které nacisté zničili v Německu na tisíc židovských synagog a modliteben a vyrabovali obchody, které vlastnili židé. V prohlášení německých biskupů k tomuto výročí se praví, že zlo se začíná šířit již tam, kde nepřátelsky zacházíme s cizinci, zahrnujeme ty, kteří smýšlejí ji-

PAPEŽ A MLADÍ

V lednu příštího roku na závěr pětidenní návštěvy Mexika se Jan Pavel II. setká v Saint Louis s mládeží a s episkopátem USA. Tématem setkání je heslo *Světlo světa*.

nak, vyvoláváme nepřiměřený strach o svůj blahobyt a neprojevujeme ochotu přijmout lidi z jiných zemí, jejichž existence je skutečně ohrožena.

OMLUVA

Největší protestantská církev v USA vydala dokument, ve kterém prosí o odpuštění za sexuální zneužívání indiánských dětí na svých školách. V prohlášení se říká, že tyto zločiny není možno ničím ospravedlnit.

Dobrovolná spolupráce lékařů

Hitler a nacisté byli překvapeni velkým počtem lékařů, soudců a prokurátorů, kteří se dali zaangažovat do těchto vražedných programů, anebo pomáhali tyto zločiny zamaskovat a zamlčet.

Zábrany proti svévolnému usmrcování padly v průběhu těchto prvních programů na likvidaci dětí a mladistvých a Hitler tak mohl přejít k systematickému brutálnímu tažení proti všem nepohodlným příslušníkům Třetí říše. Pak již byli na řadě cikáni, Židé a další oběti, o kterých bylo rozhodnuto na jaře 1942 pod heslem »konečné řešení« na konferenci nacistů ve Wannsee.

Výsledek je známý. Německo tonulo v teroristické nadvládě, která rozhodovala svévolně o životě jednotlivců i celých skupin. Lidský život neznamenal nic.

Jeden nacistický soudce řekl v průběhu norimberského procesu: *Neuvědomoval jsem si, že to může dojít tak daleko.* Americký soudce mu odpověděl: *Došlo to tak daleko již tehdy, když jste odsoudil první nevinný život.*

Z -sks- přeložil -lš-

Památný 27. listopad

Dne 18. 7. 1830 se zjevila Panna Maria svatě Kateřině Labouré, milosrdné sestře sv. Vincence, v době jejího noviciátu v Paříži, Rue du Bac. Řekla sestře o příkazu, který jí uloží. 27. 11. téhož roku zjevila se Panna Maria opět. Blahoslavená Panna měla bílý, červeně se třpytící šat, stála na zeměkouli a pod jejíma nohama se svíjel had. V rukou držela menší zeměkouli, měla oči pozdvížený k nebi, a zatímco tuto zeměkouli obětovala Bohu, řekla: „Koule, kterou vidíš, představuje celý svět a každého člověka zvláště.“

Náhle byly její prsty pokryty prsteny s krásnými drahokamy, z kterých vycházely paprsky. Maria řekla: »Paprsky jsou znamením milostí, které já vylévám na všechny, kteří mě o ně prosí.« A když se Kateřina podívala, že z některých drahokamů paprsky nevycházejí, blahoslavená Panna jí řekla: »Drahokamy, které nevysílají paprsky, představují milosti, o které lidé neprosí...«

Potom se utvořil okolo Panny Marie oválný rám se slovy: »Ó Maria, bez hříchu počatá, pros za nás, kteří se k Tobě utíkáme.« Zároveň slyšela sestra hlas: »Nech podle tohoto vzoru razit medailku. Osoby, které ji budou nosit, dosáhnou veliké milosti. A přehojné milosti

obdrží ty osoby, které ji budou nosit s důvěrou na krku.«

Nyní se obraz obrátil a sestra Kateřina viděla, jak by měla vypadat zadní strana medailky. Písmeno M, nad nímž vyčníval kříž, spočívající na příčném trámě. Dole Srdce Ježíšovo a Mariino; první obklopeno trnovou korunou, druhé probodeno mečem. Okolo bylo dvanáct hvězd.

O dva roky později byly s dovolením pařížského arcibiskupa De Quelena raženy první medailky. Nedá se několika slovy povědět, kolik milostí medailka Neposkvřněného početí zprostředkovala. Ne nadarmo ji věřící lid nazval »zázračná medailka«. Neočekávaná uzdravení, ochrana v nebezpečí těla

i duše, nápadná obracení ukazují, že Maria dodržela slovo.

Sestra Kateřina prožila celý život ve službě starým nebo postiženým lidem v útulku v Enghien u Paříže, kde 31. 12. 1876 zemřela v pověsti svatosti. Její chloubou bylo, že žádný ze starců, které ošetřovala, nezemřel bez svátosti smíření s Bohem, což Kateřina s důvěrou přičítala účinkům »zázračné medailky«.

Nezjevuje nám tím Panna Maria, že zvláště v této době chce být zývána a ctěna jako Prostřednice milostí? Nos vždy u sebe s důvěrou »zázračnou medailku« a starej se o to, aby ji také jiní nosili. Dávej ji dětem a zvláště lidem nemocným a pochybujícím ve víře. Panna Maria slíbila, že vyprosí u Boha milosti potřebné ke spáse všem, kteří budou medailku nosit s důvěrou a budou se denně modlit: »Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme.« Nosit »zázračnou medailku« znamená světit svůj život a svou smrt do ochrany Neposkvřněné Panny Marie.

Přetištěno podle církevní schválené brožurky Arcibiskupství pražského 2. 4. 1990, č. j. 871

STANOVISKO PŘEDSEDNICTVA KONFERENCE VYŠŠÍCH PŘEDSTAVENÝCH MUŽSKÝCH ŘEHOLÍ V ČR K SOUČASNÉ SITUACI VE VZTAZÍCH MEZI CÍRKVEMI A VLÁDOU ČR

Předsednictvo Konference vyšších představených mužských řeholí v ČR na svém pravidelném zasedání přijalo dne 17. listopadu 1998 s neskrývanými rozpaky rozhodnutí vlády ČR nominovat do společné komise státu a církvi, která by se měla zabývat některými problémy ve vztazích mezi oběma stranami, některé osoby, které jsou veřejně známy svými jednostranně vyhraněnými a konfrontačními stanovisky v této věci. Předsednictvo Konference vyšších představených mužských řeholí sdílí pochybnosti Biskupské konference ČR o tom, že tyto osoby mohou účinně přispět k vytvoření atmosféry vzájemné důvěry a k dosažení oboustranné dohody o postavení církvi v naší společnosti.

Předsednictvo Konference vyšších představených mužských řeholí v ČR se rovněž ztotožňuje se stanoviskem Biskupské konference ČR, že vztah mezi Českou republikou a Římskokatolickou církví není pouze vztahem mezi tímto státem a tuzemskou právní osobou, nýbrž také vztahem mezi tímto státem a právní osobou s globální působností, reprezentovanou Apoštolským stolcem. V tomto smyslu jde o vztah s mezinárodním prvkem a jeho řešení nelze nalézt jen jednáním na vnitrostátní úrovni. Nové vnitrostátní právní úpravy postavení Římskokatolické církve by měla předcházet mezinárodní smlouva mezi Apoštolským stolcem a Českou republikou.

V Praze, dne 17. listopadu 1998

Za předsednictvo KVPMŘ

Michael Pojezdný O. Praem, opat strahovský, předseda KVPMŘ

Anastáz Opasek OSB, arcioopat břevnovský, místopředseda KVPMŘ

Členové: Evžen Martinec OSA, opat starobrněnský

Damián Němec OP, provinciál dominikánů

Vojtěch Suchý SJ, provinciál jezuitů

Střípky z korespondence na okraj budoucího sněmu

* * *

I když už uplynulo od listopadového zvratu téměř deset let, naši věřící nemají k dipsozici stručnou a výstižnou příručku, která by v jasně formulovaných jednoduchých tezích obsahovala základy katolického náboženství. Nemají ještě k dispozici ani řádně komentovaný text Písma svatého.

* * *

Pro některé křesťany se stal Druhý vatikánský koncil jakousi berlínskou zdí, za kterou není možno nejen jít, ale ani se podívat. Ale skutečný život Církve se odehrával již před tímto koncilem. Poslední koncil nezavádí věroučné změny. Ve své vstupní věroučné konstituci *Lumen gentium* znovu shrnul soubor trvalých základních pravd. Stačí si prohlédnout poznámkový aparát této konstituce, abychom se přesvědčili, že tato kontinuita pravdy je zřejmá již ze skutečnosti, v jak bohaté míře se konstituce opírá o předkoncilní a často

velice letité prameny. Nenačnete zde nic, co by se odvolávalo nebo rušilo. Je to aktualizovaná rekapitulace toho, co vždy platilo a vždy bude platit, a to bez ohledu na to, že v různých dobách vystupovala do popředí různá hlediska a priority. I leccos z toho, co se nám zdá nové, je spíše něco neprávem zapomenutého a znovu postaveného na světlo.

* * *

Nejlepší přípravou na možný budoucí sněm bude zintenzivnění přípravy na Velké jubileum, jak nás k němu neúnavně a systematicky vede Svatý otec.

* * *

V přípravě sněmu se ozývá volání po průzkumech a analýzách. Na možnosti psychologických a sociologických metod je třeba se v této souvislosti dívat velice střídavě. V naší problematice je jejich využitelnost značně omezená. I když budou operovat s rozsáhlými a třeba mezinárodní shromažďovanými soubory dat, zůstává

PŘEDNÁŠKA

KOLEGIA KATOLICKÝCH LÉKAŘŮ

V pátek 11. 12. 1998 se uskuteční přednáška Kolegia katolických lékařů v Brně. **Hovořit bude MUDr. Daniel Rychnovský na téma: Církevní nemocnice.** Přednáška se koná jako obvykle v jídelně Centra dětských odborných zdravotních služeb („Bílý dům“), Žerotínovo náměstí 4/6, a začíná v 17.00 hodin.

Unie křesťanských pedagogů
pobočka Praha vás zve na přednášku

RNDr. Františka Mráčka

PRAVÁ A NEPRAVÁ ZJEVENÍ

kteřá se bude konat v úterý 1. prosince 1998 v 18.00 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1

VSTUP ZDARMA

V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Centrum mládeže Adonaj v Třebíči pořádá cenově velmi výhodný zájezd na evropské setkání mládeže Taizé do Milána. Setkání se koná od 28. prosince do 1. ledna. Cena 1.600,- korun zahrnuje dopravu do Milána a zpět, ubytování, snídaně, obědy, večeře, pracovní materiály a legitimaci na bezplatnou dopravu všemi dopravními prostředky po Miláně a okolí. Bližší informace získáte na tel. 0603 487 833, pan Jiří Špaček.

pravdou, že mohou svými kvantifikačními a statistickými metodami postihovat jen omezený počet vnějších jevů, které samy ještě nevypovídají o skutečném vnitřním stavu Církve. I když se o to pokoušejí sociologové formulací různých hypotéz, tyto hypotézy bývají odvozeny ze sekulární skutečnosti a nekorespondují tak docela s duchovní realitou Církve jakožto mystického těla Kristova. Mohou přinést určité poznatky o názorové a hodnotové orientaci určitých vrstev, ale je otázkou, zda nám přitom řeknou něco, co bychom tak jako tak nevěděli. To je třeba zvážit, než na jejich realizaci budou vynaloženy nemalé prostředky a nemalá práce.

* * *

Málo nám prospěje, jestliže obrátíme všechnu pozornost k budoucímu sněmování v očekávání, že pak, až bude po něm, pak skutečně vyrukujeme a ohromíme svět.

* * *

Na vzdělání kněží nejvíce závisí nezbytná výuka a duchovní utváření věřících a řeholníků. (UR 10)

* * *

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

Nedělní mše tedy zavazuje k vnitřní obnově křesťanské slibu, který je též jistým způsobem obsažený v recitování vyznání víry; výslovně se na to pamatuje při slavení velikonoční noci a při udělování křtu během mše. V tomto rámci dostává hlásání slova při nedělních bohoslužbách slavnostní tón, jak to už Starý zákon vyžadoval pro obnovení smlouvy, kdy byl vyhlášen Zákon a Izraelité byli jako národ vyzváni v poušti u hory Sinaj (srov. Ex 19,7-8; 24,3-7), aby potvrdili své „ano“ obnovením rozhodnutí být věrni Hospodinu a zachovávat jeho přikázání. Bůh, když nám sděluje své slovo, skutečně očekává naši odpověď: Je to odpověď, kterou za nás dal už Kristus svým „Amen“ (srov. 2 Kor 1,20-22) a kterou Duch svatý nechává ozývat se v nás tak, aby to, co slyšíme, plně zahrnulo náš život. (69)

Stůl Těla Kristova

42. Stůl slova přirozeně ústí do stolu eucharistického Chleba a připravuje společenství, aby prožívalo různé dimenze toho, co v nedělní mši dostává zvláště slavnostní cha-

rakter. Ve slavnostním tónu shromáždění celé obce v „den Páně“ představuje Eucharistie viditelněji než v ostatních dnech velké „díkuvzdání“, jímž se Církev plná Ducha svatého obrací na Otce, když se sjednocuje s Kristem a stává se hlasem celého lidstva. Týdenní opakování neděle nás vede k tomu, abychom si vděčně vzpomněli na události uplynulého týdne, znovu je zvážili ve světle Božím a poděkovali mu za nespočetné dary tím, že ho vebíme „skrze Krista, s Kristem a v Kristu, v jednotě Ducha svatého“. Tak si celé křesťanské společenství znovu uvědomí, že skrze Krista je všechno stvořeno (srov. Kol 1,16; Jan 1,3) a v něm, který přišel v podobě služebníka, aby se podílel na našem lidském bytí a vykoupil je, je znovu všechno sjednoceno (srov. Ef 1,10), aby to bylo podáno Bohu Otci, v němž má všechno počátek a život. Když Boží lid nakonec svým „Amen“ souhlasí s eucharistickým chvalozpěvem, vpravuje se do víry a naděje na konečný cíl, až Kristus „odezdá království Bohu Otci (...), a tak bude Bůh všechno ve všem“ (1 Kor 15,24.28).

43. Každý tento „pohyb vzhůru“, přítomný v každém slavení Eucharistie, který z ní dělá radostnou událost, plnou vděčnosti a naděje, je však v nedělní mši výslovně zdůrazněný obzvláštní souvislostí s památkou zmrtvýchvstání. Na druhé straně „eucharistická“ radost, která „pozvedá naše srdce“, je plodem „pohybu směrem dolů“, který směrem k nám vykonal Bůh, a který navždy patří k podstatě Eucharistie jako oběti, nejvznešenější výraz a oslava mysteria „kénosis“, to znamená pokošení, kterým se Kristus „ponížil a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“ (Fil 2,8).

Mše je skutečně živé zpřítomnění oběti na Golgotě. Pod způsoby chleba a vína, na které je svoláváno vylití Ducha svatého, který působí zcela jedinečným způsobem ve slovech proměňování, se Kristus podává Otci tímž obětí postojem, jakým se vydal na kříži. „V této božské oběti, která se koná ve mši svaté, je přítomen a nekrvavým způsobem obětován sám Kristus, který se jednou provždy obětoval krvavým způsobem na oltáři kříže.“ (70)

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 29. 11. – 1. neděle adventní

1. čt.: Iz 2,1–5
 Ž 122(121),1–2.(4–5.6–7)8–9 Odp.: srv. 1
 2. čt.: Řím 13,11–14
 Ev.: Mt 24,37–44

Pondělí 30. 11. – svátek sv. Ondřeje

1. čt.: Řím 10,9–18
 Ž 19(18),2–3.4–5 Odp.: Řím 10,18b
 Ev.: Mt 4,18–22

Úterý 1. 12. – nez. pam. sv. Edmunda Kampiána

1. čt.: Iz 11,1–10
 Ž 71,2.7–8.12–13.17 Odp.: srv. 7
 Ev.: Lk 10,21–24

Středa 2. 12. – ferie

1. čt.: Iz 25,6–10a
 Ž 22,1–3a.3b–4.5.6 Odp.: 6cd
 Ev.: Mt 15,29–37

Čtvrtek 3. 12. – památka sv. Františka Xaverského

1. čt.: Iz 26,1–6
 Ž 117,1+8–9.19–21.25–27a Odp.: 26a
 Ev.: Mt 7,21.24–27

Pátek 4. 12. – nez. pam. sv. Jana Damašského

1. čt.: Iz 29,17–24
 Ž 26,1.4.13–14 Odp.: 1a
 Ev.: Mt 9,27–31

Sobota 5. 12. – ferie

1. čt.: Iz 30,19–21.23–26
 Ž 146,1–2.3–4.5–6 Odp.: Iz 30,18
 Ev.: Mt 9,35–10,1.5–8

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	29.11.	30.11.	1.12.	2.12.	3.12.	4.12.	5.12.
Antifona	42	1673	42	42	1722	42	42
Žalm	786	786	783	786	783	786	786

Ranní chvály:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Hymnus	42	1598	42	42	1723	42	42
Antifony	46	1599	843	858	874	890	906
Žalmy	813	813	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	46	1599	54	57	1724	63	66
Antifona k Zach. kantiku	47	1599	1601	57	1724	64	66
Prosby	47	1675	54	57	1724	64	67
Záv. modlitba	48	1600	1601	58	1602	1603	67

Modlitba během dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Hymnus	43	792	43	43	43	43	43
Antifony	44	44	44	44	44	44	44
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	48	1676	55	58	61	64	67
Záv. modlitba	48	1600	55	58	61	64	67

Nešpory:	SO	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Hymnus	41	41	1598	41	41	1727	41	41
Antifony	45	49	1600	853	868	884	900	68
Žalmy	808	823	1678	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	45	49	1600	56	59	1730	65	69
Ant. ke kant. P. M.	45(A)	49	1601	1602	59	1731	65	69
Prosby	46	50	1681	56	59	1731	66	69
Záv. modlitba	48	48	1600	1601	58	1602	1603	71
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

NABÍZÍME Z PEDAGOGICKÝCH TITULŮ

Ludmila Muchová BŮH JE JAKO MRAKODRAP

Tato kniha je určena především těm, kdo považují za své poslání předávat dětem křesťanskou víru: učitelům náboženství, katechetům i rodičům.

Jak bychom odpověděli, kdyby nám některé dítě položilo otázku: „Kdo je Bůh? Jaký je jeho význam v našem životě?“ Aby naše odpověď měla svůj smysl, je třeba nejprve se ptát, jakým způsobem odpovídali a odpovídají na palčivý problém Boha jiní lidé. Jaké představy o Bohu tedy můžeme najít ve svém okolí? Jak porozumět dětským obrazům Boha a jak je správně vysvětlit? Pomoc k řešení těchto otázek nabízí právě tento titul, který se snaží rozvinout Boží obraz v člověku v jeho nefalšované podobě.

Brož., A4, 68 stran, 68 Kč

Doc. dr. Rudolf Smahel DOMOV PROŽÍT – DOMOV VYTVÁŘET

Praktická příručka pro rodiče, jejímž cílem je pomoci vytvořit dětem skutečnou atmosféru domova plného lásky. Autor shrnuje poznatky své i jiných pedagogů či psychologů.

V této knize se zabývá životem člověka od jeho početí až do doby vyzrání ve skutečnou osobnost, kdy dítě spěje ke své dospělosti. Podrobný rozbor vzájemných vztahů v rodině pomáhá

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

odhalit různá úskalí jednotlivých životních etap. Zároveň předkládá možná řešení konkrétních situací, jež mohou v průběhu vývoje dítěte nastat.

Brož., A5, 155 stran, 48 Kč

Doc. Dr. Rudolf Smahel DUŠEVNÍ VÝVOJ A DUCHOVNÍ ZRÁNÍ DÍTĚTE

Další z řady děl rozebírajících jednotlivé vývojové etapy života dítěte. Tato kniha se zaměřuje především na otázky prohlubování vlastní identity člověka. Všímá si také problematiky duchovního zrání mladého člověka.

Vhodná pomůcka pro všechny, kdo pracují s dětmi.

Brož., A5, 134 stran, 45 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Hans a Marie-Therese Kuhn-Schädler NEZAPOMEŇ SNÍT

Určeno mladým lidem nad 14 let.

Kniha nabízí čtenářům texty a ilustrace k hlubšímu zamyšlení nad problémy svého života a víry. Povzbuzuje všechny k tomu, aby si vážili života a přitom uměli stále snít.

Nakladatelství Civitas, brož., 180x160 mm, 104 stran, 35 Kč

**Pláceno převodem
706 035**

Novinové vylatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcbiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezámená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrace: značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENÝ, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.